

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **J. C.**, zastoupená Mgr. Janem Drapáčem, advokátem se sídlem Osvobození 28, Zábřeh, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2014, č. j. 22 A 92/2012 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 31. 7. 2014, č. j. 22 A 92/2012 – 32, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 27. 7. 2012, č. j. KUOK 66191/2012, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 6. 2012, č. j. MUSP 42680/2012, jímž byly podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobkyně proti záznamu 3 bodů ke dni 27. 2. 2012 v jejím bodovém hodnocení řidičky a záznam těchto bodů byl potvrzen.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku nejprve uvedl, že ustálená judikatura správních soudů důsledně rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích, tj. blokové či standardní řízení o přestupku, oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Zatímco v řízení o přestupku proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se skutek definovaný jako přestupek zákonem o přestupcích či jiným právním předpisem stal a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku, v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy

bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem. V této souvislosti krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 A 39/2010 - 76. Následně uvedl, že již správní orgán I. stupně si pro své hodnocení opatřil nejen oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ale i podkladové rozhodnutí, tj. pokutový blok. Správní orgány tak postavily najisto, že údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 28. 2. 2012 za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pokutovém bloku M 5082565 ze dne 27. 2. 2012, na jehož podkladě byly body zaznamenány. Krajský úřad přitom zdůraznil jednoznačnost údajů uvedených v předmětném pokutovém bloku a absenci jakýchkoli informací o tom, že by při projednávání přestupku byla existence zdravotního potvrzení stěžovatelkou namítána, přičemž poukázal na meze přezkumu v daném řízení a nemožnost vyjadřovat se k zákonnosti předmětného pokutového bloku. V řešeném případě totiž bylo přestupkové jednání popsáno slovy „*řidička nebyla za jízdy připoutána BP*“, které žádnou pochybnost nezakládají. Z uvedeného vymezení tedy nelze dovozovat, že by skutečným důvodem postihu stěžovatelky bylo nepředložení lékařského potvrzení o nemožnosti být připoután bezpečnostními pásy ze zdravotních důvodů. Krajský soud proto odkázal na závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, že nesouhlasí-li stěžovatel se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným správním orgánem v jiném (blokovém) řízení. Krajský soud se dále zabýval žalobní námitkou, že krajský úřad nereflektoval na stěžovatelčino tvrzení, že souhlasila se zaplacením pokuty za jiný skutek, a to nepředložení příslušného lékařského potvrzení, a že podpisem pokutového bloku pouze stvrdila jeho převzetí, nikoli souhlas s jeho obsahem. K tomu krajský soud poukázal na usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, ve kterém se k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, konkrétně i k účinkům podpisu osoby na pokutovém bloku. V odůvodnění citovaného usnesení je mimo jiné uvedeno, že v ust. § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Podpisem pokutového bloku tak obviněný z přestupku nepotvrzuje jeho převzetí, ale stvrzuje tím svůj již před podpisem udělený souhlas se všemi skutečnostmi v předmětném bloku uvedenými a se všemi procesními důsledky z toho vyplývajícími. Krajský soud poté konstatoval, že stěžovatelka v žalobě nezpochybňovala pravost svého podpisu na předmětném pokutovém bloku, ani netvrdila, že by byla policistou k podpisu pokutového bloku jakkoli nucena, když pouze uvedla, že pokutový blok podepsala s tím, že vyjádřila souhlas s uložení pokuty za jiný přestupek. Stěžovatelka tedy de facto tvrdila, že souhlasila s projednáním přestupku v blokovém řízení a věděla, že uložení pokuty v blokovém řízení je způsobem vyřízení věci, avšak byla v omylu o tom, co je obsahem pokutového bloku. Krajský soud však s odkazem na shora uvedené skutečnosti uzavřel, že popis přestupkového jednání na předmětném bloku uvedený je natolik jednoznačný, že není způsobilý stěžovatelkou tvrzený omyl vyvolat. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* nelze za omluvitelný omyl považovat ten, jehož se lze vlastní bdělostí vyvarovat.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve uvedla, že v řízení před krajským úřadem, jakož i krajským soudem, nesouhlasila s uložení blokové pokuty za nepřipoutání se bezpečnostním pásem, neboť je držitelkou lékařského potvrzení o zdravotním stavu, a povinnost poutat se za jízdy nemá. Stěžovatelka tak pokutový blok podepsala, nicméně měla za to, že pokuta je jí ukládána z důvodu, že u sebe nemá předmětné lékařské potvrzení,

pokračování

nikoli za to, že není připoutána bezpečnostním pásem. Správní orgány jsou přitom povinny rozhodnutí o záznamu bodu založit na skutečnostech, které jsou ve spisovém materiálu postaveny najisto. Najisto musí být tedy postaveno to, zda stěžovatelka spáchala přestupek, za který lze body zaznamenat. Stěžovatelka zdůraznila, že ve věci neměla možnost ochrany práv zaručených čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nemohla fakticky vyjádřit svůj nesouhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, když policista přinesl pokutový blok a nechal jej stěžovatelkou podepsat, jak je z pokutových bloků zřejmé. Stěžovatelka tak v dané chvíli neměla možnost využít jiné použitelné opravné prostředky, které by umožnily vyřešit nedostatky blokového řízení, tj. zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav. Samotná skutečnost, že řidič pokutu zaplatí, nemůže ještě znamenat, že blokové řízení bylo provedeno v souladu se zákonem. Stěžovatelka dále uvedla, že pokud byla v době silniční kontroly držitelkou příslušného lékařského potvrzení o zdravotní indispozici, nemohla se dopustit nepřipoutáním se bezpečnostními pásy protiprávního jednání, za které by jí bylo možné postihnout, neboť zde zcela absentovala materiální stránka přestupku. Bez ohledu na skutečnost, zda stěžovatelka listinu deklarující zdravotní indispozici měla u sebe, tak naplňovala dikci zákona, tzn., byla objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což dodatečně prokázala potvrzením vydaným lékařem. V daném případě bylo vedeno blokové řízení, v němž nejsou opravné prostředky přípustné, avšak nebylo postaveno najisto, zda ke spáchání přestupku došlo, resp. k jakému přestupku mělo dojít. Oznámení policie je pouze úředním záznamem o tom, zda byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal. Toto oznámení poskytuje správním orgánům určitou informaci o věci, ale nelze z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o zaznamenaných údajích. V této souvislosti stěžovatelka uplatnila námítky, ale ty nebyly správními orgány ani krajským soudem řádně vyhodnoceny. Z výše uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že své hodnocení postavil na spolehlivém zjištění stavu věci, když údaje obsažené v pokutovém bloku plně korespondují s obsahem oznámení přestupku došlého správnímu orgánu I. stupně. Přesto, že stěžovatelka doložila listinu o její nemožnosti být ze zdravotních důvodů v rozhodné době při jízdě motorovým vozidlem připoutána bezpečnostním pásem, nezakládá tato skutečnost důvodnou pochybnost o tom, že jí byla dne 27. 2. 2012 uložena v blokovém řízení pokuta za přestupek. Krajský úřad napadené rozhodnutí založil na výsledku zkoumání jen těch podkladů, které byl v rámci svých zákonných kompetencí s ohledem na obsah námítek stěžovatelky proti provedení záznamu 3 bodů ke dni 27. 2. 2012 v registru řidičů při jejich posuzování oprávněn a povinen hodnotit. Proto krajský úřad navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 123f zákona o silničním provozu „(1) Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námítky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. (2) Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námítky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námítky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. (3) Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námítky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námítky zamítne a provedení záznamu potvrdí.“

Podle obsahu správního spisu bylo stěžovatelce dne 5. 3. 2012 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou

k odevzdání řidičského průkazu. Stěžovatelka následně podala dne 9. 3. 2012 proti záznamu bodů neodůvodněné námitky, přičemž sdělila, že byl podán návrh na obnovu řízení ve věci projednaného přestupku. Dále stěžovatelka požádala o doplnění správního spisu o listinné podklady o projednání přestupků vedených pod č. j. KRPM-27957/PŘ-2012-142227 a KRPM-5926/PR-2009-070518 z důvodu, že s přestupky nesouhlasila. Správní orgán I. stupně předmětné pokutové bloky opatřil. Dne 18. 4. 2012 doručil správní orgán I. stupně stěžovatelce oznámení o zahájení správního řízení ve věci námitek k provedenému záznamu bodů v registru řidičů. Dne 27. 4. 2012 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odůvodnění námitek stěžovatelky, která uvedla, že nesouhlasí s provedením záznamu bodů v registru řidičů ve vztahu k pokutě jí uložené dne 27. 2. 2012. V této souvislosti doplnila, že nepopírá, že uvedeného dne nebyla připoutaná bezpečnostním pásem, avšak kontrolujícímu policistovi sdělila, že je to z důvodu zdravotních obtíží, avšak potvrzení o zdravotním stavu má v příručním zavazadle druhého vozidla. Dále policistovi uvedla, že s uložením blokové pokuty nesouhlasí, na což on reagoval vypsáním pokutového bloku M 5082565, jehož převzetí potvrdila podpisem. Úhradu bloku pak provedl bez jejího vědomí její manžel. K odůvodnění námitek stěžovatelka připojila lékařské potvrzení vystavené dne 2. 1. 2012 praktickým lékařem MUDr. J. K., z něhož vyplývá, že v období do 31. 3. 2012 se stěžovatelka ze zdravotních důvodů nemůže za jízdy připoutat bezpečnostním pásem.

Ust. § 123f zákona o silničním provozu upravuje speciální institut obrany proti chybnému záznamu o přidělení nebo odečtení bodů. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je tak možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku došlo, ale byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 4). V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93, ve kterém je uvedeno, že „[s]právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“

V dané věci námitky, které stěžovatelka uplatňovala ve všech fázích řízení o záznamu bodů v registru řidičů, jakož i v řízení před krajským soudem, z hlediska svého obsahu odpovídaly námitkám, které se týkaly předmětu řízení o přestupku a mohly být uplatňovány pouze v řízení o předmětném přestupku. Nemožnost posuzovat v řízení o provedení záznamu do registru řidičů okolnosti týkající se spáchání přestupku je zřejmá také z ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, který stanoví, že záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Záznam v registru řidičů lze tedy provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku. Po vyjádření souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné, přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, resp. nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Příslušný obecní úřad má tedy k dispozici jako podklad

pokračování

pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout. Ve vztahu k nyní projednávané věci je třeba poukázat na rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud „žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřislouží přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat, event. vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.“ Nejvyšší správní soud proto vyhodnotil, že správní orgán I. stupně zcela v souladu s citovanou judikaturou opatřil nejen oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ale i podkladové rozhodnutí, kterým byl pokutový blok M 5082565 ze dne 27. 2. 2012. Následně pak při rozhodování z těchto podkladů také vycházel. Předmětný pokutový blok obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že se předmětný přestupek stal a že se ho dopustila stěžovatelka, když je uvedeno její jméno, příjmení, datum narození a bydliště, registrační značka vozidla, podrobný popis skutku, právní kvalifikace přestupku včetně identifikace zákonné povinnosti, kterou stěžovatelka svým jednáním porušila, výše pokuty a číslo pokutového bloku. Je tedy nepochybné, že údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 28. 2. 2012 za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pokutovém bloku M 5082565 ze dne 27. 2. 2012, na jehož podkladě byly body v souladu se zákonem zaznamenány. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatelkou vznesené námitky proti napadeným správním rozhodnutím nejsou důvodné, neboť přestupkové jednání bylo v předmětném pokutovém bloku, jako v podkladovém rozhodnutí, popsáno zcela nezaměnitelně. Stěžovatelčin odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103, je nepřipadný, neboť se jednalo o zcela odlišnou situaci, kdy byla nosným důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu absence důkazů ozřejmujících specifikaci přestupku, tj. pokutových bloků, z nichž by bylo zřejmé, pro jaký přestupek bylo blokové řízení vedeno. Na tomto hodnocení nic nemění ani stěžovatelkou dodatečně doložené lékařské potvrzení, když orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřislouží přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16).

Namítala-li stěžovatelka, že krajský soud nerefletoval její setrvalou námitku týkající se souhlasu se zaplacením pokuty za jiný skutek (nepředložení příslušného lékařského potvrzení), ani tato námitka není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodná. V ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, které spočívají ve spolehlivém zjištění přestupku, v nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení tedy po zjištění skutku a ztotožnění osoby, která se ho dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. V případě nesouhlasu obviněného z přestupku s uložení pokuty v blokovém řízení probíhá následně správní řízení podle ust. § 67 a násl. zákona o přestupcích (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65). V daném případě stěžovatelka nezpochybňovala pravost svého podpisu na předmětném pokutovém bloku. S projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasila a věděla, že uložení pokuty v blokovém řízení je způsobem vyřízení věci. Pokud stěžovatelka tvrdí, že byla v omylu o tom, co je obsahem pokutového bloku, je třeba poukázat na popis přestupkového jednání uvedený na předmětném bloku, tj. že „*řidička nebyla za jízdy připoutána BP, par. 6/1a zákona č. 361/2000 Sb.*“. Tento popis je natolik jednoznačný a srozumitelný, že není způsobilý stěžovatelkou tvrzený omyl vyvolat. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (tj. necht' si každý střeží svá práva) je třeba vycházet z toho, že se stěžovatelka svým souhlasem s uložení pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdala zjišťování skutkového stavu věci ve správním řízení o přestupku.

S ohledem na výše uvedené není rozsudek krajského soudu nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 5. března 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu